

використовуватись для оцінювання рівня інноваційного розвитку промислових підприємства слугувати базою для розробки аналогічних моделей для використання на мікрорівні.

Література

1. Мороз О. С. Інноваційний розвиток підприємства: сутність та проблема визначення складових частин / О. С. Мороз // Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Економіка». – 2012. - № 20. – С. 148-150.
2. Сявавко М.С. Математика прихованих можливостей: Навчальний посібник. – Острог, 2009. – 630 с.
3. Офіційний сайт Державного комітету статистики України. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua
4. Сайт «Глобальний інноваційний індекс». – Режим доступу: www.globalinnovationindex.org
5. Штовба С.Д. Обеспечение точности и прозрачности нечеткой модели Мамдани при обучении по экспериментальным данным / С. Д. Штовба // Проблемы управления и информатики. – 2007. - №4.

***Нелезенко Н.П.**, аспірант кафедри управління суспільним розвитком
Національна академія державного управління при Президенті України
м. Київ, Україна*

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ЗАСАД ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ

Розмірковуючи про майбутнє, ми все частіше говоримо про залучення наших народів до інноваційної діяльності. На фоні процесів глобалізації та переходу людства до інформаційного суспільства це виглядає абсолютно логічно і актуально, оскільки, мова йде про новий щабель суспільно-економічного розвитку. Мова йде не просто про якісне залучення в сферу економіки нових знань, інтелекту й інформаційно-комунікаційних технологій, дедалі все більше змінюватимуться характер організації всіх процесів і процедур нашого життя [1].

Як свідчить світовий досвід, формування інноваційної системи неможливе без активної участі держави, як інституту організації людського суспільства. Значення держави в становленні інноваційної економіки значно вагоміша, ніж при регулюванні звичайної економічної політики, що має передбачати розробку стратегії переходу до інноваційної моделі розвитку на основі

використання методів наукового планування на всіх рівнях управління (це питання системного аналізу, прогнозування, оптимізації, програмно-цільових методів управління тощо), підвищення рівня інноваційної культури соціуму, протидія корупції. Увесь цей ланцюжок має бути пронизаний ідеологією інновацій соціального та економічного розвитку України і спрямований на кінцеву мету - створення високо конкурентних технологій, товарів та послуг. Одним із важливих факторів у цьому є бюджетна підтримка. Ідеологія формування державного бюджету, закладена у Бюджетному кодексі України, має бути кардинально змінена. Його формування треба здійснювати не у відриві від плану соціального та економічного розвитку України, а у тісній взаємодії. Державний бюджет має забезпечувати реалізацію цього плану.

Адже в умовах ринкової економіки однією з основних складових економічного забезпечення інноваційної діяльності є достатність фінансових ресурсів. Розглянемо основні види джерел фінансування інноваційної діяльності в Україні. Метою фінансування інноваційної діяльності є необхідність збереження наукової бази, кадрового потенціалу, відповідного рівня проведення наукових досліджень, розроблення й освоєння наукомісткої конкурентоспроможної продукції, випуск якої може забезпечити збільшення експорту або зменшення імпорту аналогічної продукції [2].

Держава забезпечує бюджетне фінансування наукової та науково-технічної діяльності (крім видатків на оборону) у розмірі не менше 1,7 відсотка валового внутрішнього продукту України.

Видатки на наукову і науково-технічну діяльність є захищеними статтями видатків Державного бюджету України.

Бюджетне фінансування наукової і науково-технічної діяльності здійснюється шляхом фінансування основної діяльності державних наукових установ, наукових досліджень вищих навчальних закладів III-IV рівнів акредитації, фінансування окремих наукових і науково-технічних програм, проектів та надання грантів.

Але, розпорошення державних замовників, відсутність єдиного координуючого центру призводить до систематичного недофінансування програм; виконання програм не в повному обсязі; низьких темпів упровадження пріоритетних розробок у виробництво [2].

Проблеми формування національної інноваційної системи України є дуже важливими і актуальними. Інноваційна система держави – це новий вимір економічних і соціальних відносин, який базується на пріоритетному розвитку знань і технологій їх використання. Це – перехід у новий вимір суспільних цінностей, коли знання стають матеріальною основою існування людини, а технології їх застосування створюють якісно новий вимір благополуччя цілого суспільства. Створення такої системи є викликом часу, але, з другого боку, як свідчить досвід передових країн світу, прерогативою держави, проявом політичної волі її керівництва, консолідованих дій усіх органів державної влади.

Варто зазначити, що в Україні в основному створено нормативно-правову базу регулювання інноваційної діяльності. Однак, законодавча робота в інноваційній діяльності має бути скоординована і на рівні міжнародної

взаємодії. Крім істотного підвищення контрольних функцій щодо реалізації законів має бути враховано і інтереси сусідів, оскільки, розвиток особливо великих промислових комплексів може впливати скажімо на екологію. Аналіз виконання законів дозволяє найбільш правильно і глибоко розуміти сутність процесу і відповідним чином реагувати на позитивність результату. Виконання законодавства в науково-технічній та інноваційній сфері є вкрай незадовільним, що істотно впливає на падіння інноваційної активності в Україні. Поширилася практика призупинення дії статей законів у частині фінансування та стимулювання науково-технологічної та інноваційної діяльності.

Література

1. Соснін О.В. Проблеми державного управління системою національних інформаційних ресурсів з наукового потенціалу України: Монографія.-К.: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2003. – 572 с.
2. Антонюк Л. Л., Поручник А. М., Савчук В. С. Інновації: теорія, механізм розробки та комерціалізації: Монографія. - К.: КНЕУ, 2003. – 394 с.

Озтюрк Т.В., студент
Донецький державний університет управління
м. Донецьк, Україна

АНАЛІЗ КОНЦЕПЦІЇ ФОРМУВАННЯ ДОДАНОЇ ВАРТОСТІ В ЛАНЦЮГУ ПОСТАЧАННЯ

Протягом останніх років як серед теоретиків, так і серед практиків зростає зацікавленість до проблеми, що пов'язана із створенням вартості для споживача, що відповідно і зумовлює появу ряду концепцій стосовно дослідження в напрямі вартості й формування поняття ланцюга вартості. Воно трактується як процес додавання вартості до товару, який починається з процедур, що пов'язані із закупівлею підприємством елементів необхідних для виробничого процесу (сировини, матеріалів, напівфабрикатів, тощо) й охоплює виконання операцій виготовлення (виробництво), а закінчується продажем товару й наданням послуг клієнтам.

Проблематика ефективного управління матеріальними, інформаційними потоками від постачальника до кінцевого споживача на основі концепції формування доданої вартості знайшла певне відображення у працях багатьох вітчизняних, зокрема, Є.В Крикавського, Р.Р Ларіної, В.Е. Николайчука, М.А. Окландера, Н.І. Чухрай, та зарубіжних, зокрема, Д.Бауерсокса, М.